

SHANE HEGARTY

**DARKMOUTH:
WORLDS EXPLODE**

Šeins Hegartijs

TUMŠMUTE: PASAUĻU SPRĀDZIENS

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111-93-3

He140

Izdevniecība *Prometejs*

Shane Hegarty

DARKMOUTH: WORLDS EXPLODE

Darkmouth #2: Worlds Explode

Text copyright © 2015 by Shane Hegarty

Illustrations copyright © 2015 by James de la Rue

All rights reserved.

Translation copyright © 2018

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA *Prometejs AB* Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Linkuma*

Redaktore *Anete Caune*

Ilustrācijas latviešu izdevumam adaptēja *Uldis Bekmanis*

© Izdevums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-19-6

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

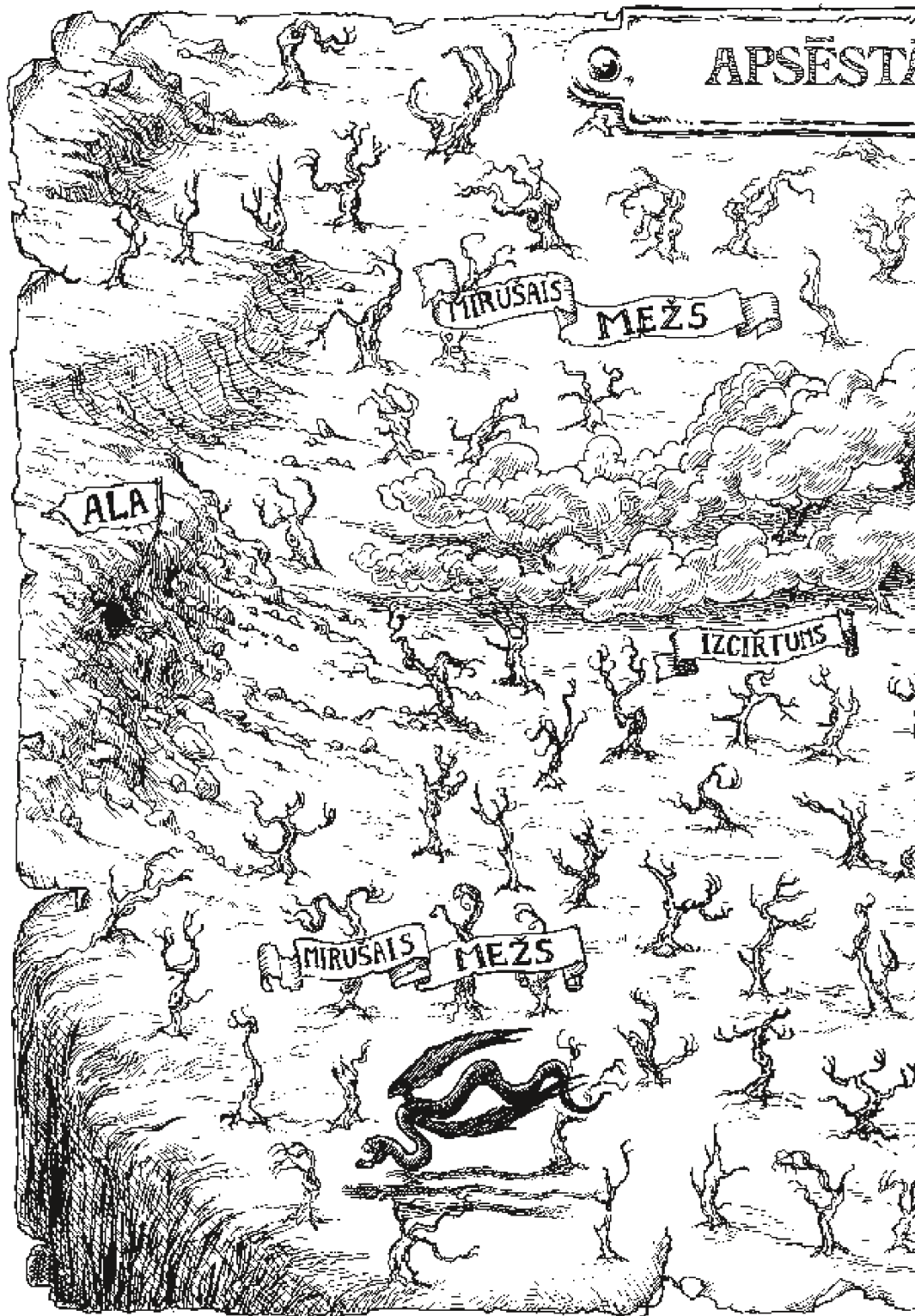
O s i ā n a m

STUMPS

MUTE

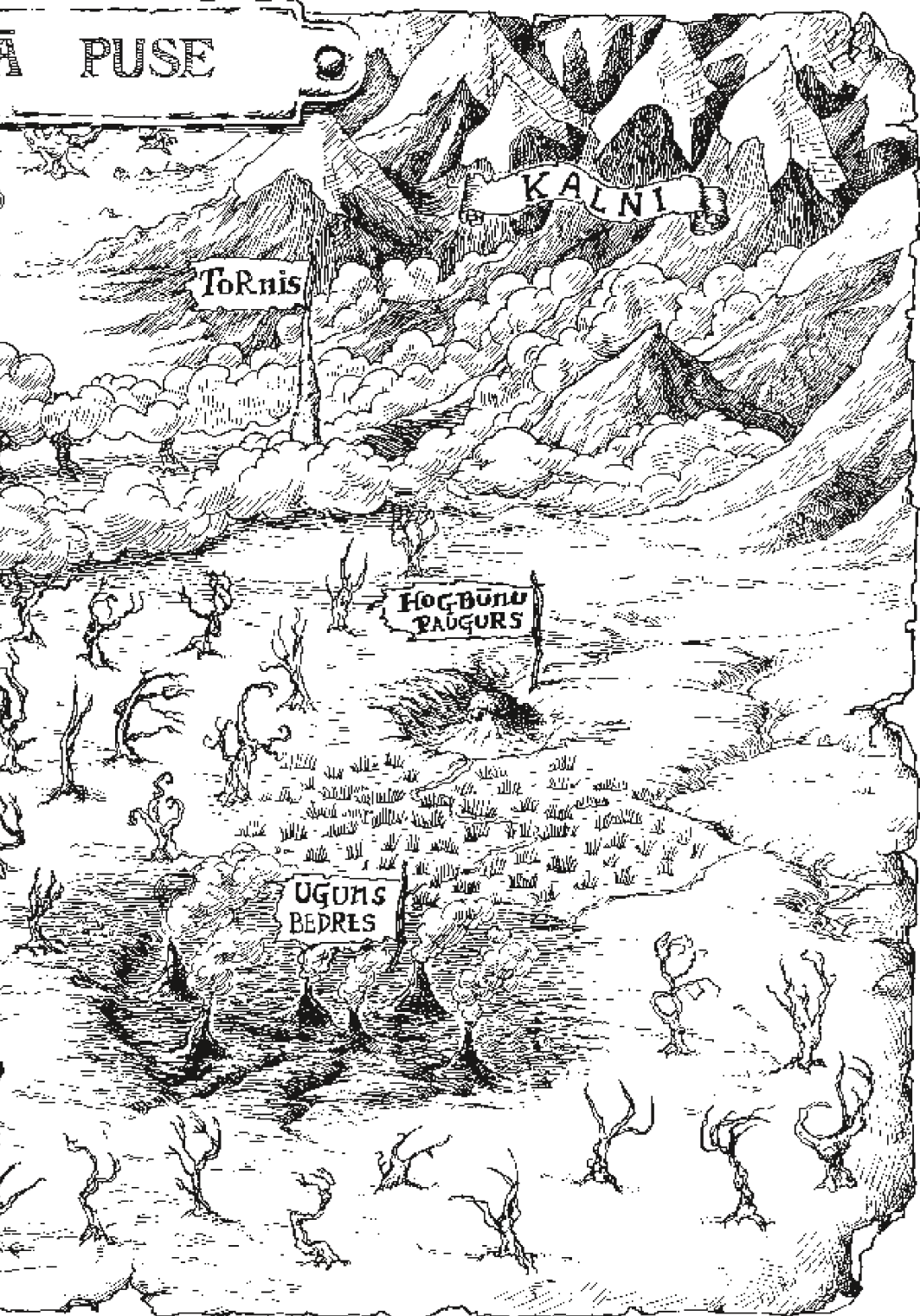
A PUSE

KALNI

ToRnis

HOGBUNU
PAUGURS

UGUNS
BEDRES

P I R M S K Ā D A L A I K A T U M Š M U T Ē
(Ķ E Z A , K Ā D Ā V I S S T I K A A T S T Ā T S)

Visi Divpadsmitnieka padomes locekļi vienojās, ka Tumšmutē notikusi neliela ķeza.

Patiesībā tā bija *liela* ķeza. Vispār vārds “ķeza” pietiekami neraksturoja situācijas nopietnību. Drīzāk to varēja saukt par stihisku nelaimi. Katastrofu. Pilnīgu katastrofu.

Galu galā visi Divpadsmitnieka padomes locekļi bija vienprātis, ka tā bija pilnīga katastrofa.

Kas bija šīs katastrofas ļaunākā daļa? Bija grūti izvēlēties.

Tumšmute bija pēdējais ciems pasaulē, kur joprojām iebruka mītiskās leģendas, bet Hugo Lieliskais, vienīgais aktīvais leģendu mednieks, kurš spēja ar tām cīnīties, bija pazudis Apsēstajā pusē.

It kā ar to vēl nepietika — un viss tāpat bija gana ļauni — Tumšmutes aizsardzība bija palikusi viņa dēla Fina rokās, un līdz zēna trīspadsmitajai dzimšanas dienai, kad viņš būs Gatavs kļūt par leģendu mednieku, joprojām bija atlikuši gan drīz vienpadsmit mēneši.

Vēl ļaunāk bija tas, ka šis zēns nebija gluži labākais skolēns savā leģendu mednieku klasē. Un tas bija vērā ņemami, jo viņš bija *vienīgais* skolēns savā leģendu mednieku klasē.

Turklāt ar to ķeza pat nebeidzās.

Divpadsmitnieks bija pamanījis iefiltrēt pilsētā spiegu. Pirms ierašanās Tumšmutē pusmednieks Stīvs, kurš bija cēlies no senas leģendu mednieku dzimtas, nekad nebija piedalījies īstās medībās. Izrādījās, ka arī pa īstam spiegojis viņš nebija, jo viņa nolūkus atklāja Fins, tas pats zēns, kuru viņam bija uzdots rūpīgi novērot.

Situāciju vajadzēja glābt Stīva meitai Emijai, kura ne tikai bija sadraudzējusies ar Finu, bet atšķirībā no zēna izrādīja arī vēlēšanos un drosmi cīnīties ar leģendām. Diemžēl arvien acīmredzamāks kļuva fakts, ka viņas entuziasms kādu dienu radīs nepatikšanas, — un šī diena pienāca, kad viņa palīdzēja kādai leģendai, hogbūnam Brūnijam, aizbēgt atpakaļ uz Apsēsto pusi, no kuras ieradās visas leģendas.

Un tad kā ķirsītis uz katastrofas kūkas glazūras atklājās fakts, ka Tumšmutē mitinās nodevējs. Ernestam Līksmiņa kungam vajadzēja būt speciālistam, leģendu mednieku palīgam un senam Hugo draugam. Tā vietā viņš bija sadarbojies ar leģendām un palīdzējis tām iebrukt Tumšmutē. Viņš atvēra pāreju uz Apsēsto pusi un izgrūda caur to Fina māti Klāru. Galu galā Hugo Klāru izglāba, taču pats iestrēga leģendu pasaulē.

Jā, Fins iebrūda Līksmiņa kungu pārejā, kur tas tika iesprostots un pārvērsts miljons gaismas dzirkstelēs. Un, jā,

Fins patiesi pieveica mīnotauru un apturēja vispārēju leģendu invāziju.

Tomēr tika sagrautas ēkas. Tika ievainoti cilvēki. Tumšmutē izgaissa visas zelta zivtiņas. Bija pazudis leģendu mednieks Hugo.

Un zēna centieni atvest viņu atpakaļ situāciju nepavisam neuzlabotu. Nē, tas tikai beigtos ar jaunu un vēl briesmīgāku katastrofu.

Vai kaut ko vēl ļaunāku.

“CĪLVĒKA IERAŠANĀS”
NO *DEBESU SAGRŪŠANAS HRONIKĀM*
PĒC APSĒSTĀS PUSES
IEMĪTNIEKU LIECĪBĀM

Kad cilvēks spēra savu kāju šajā nolādētajā pasaulē, debesis mainīja krāsu. Bija atvērusies pāreja no Apsolitās pasaules. Atskanēja divas balsis — maza zēna un pieauguša vīra balsis. Kad vārti aizvērās, bija palicis tikai vīrs, un, kad armija ieradās viņu sagūstīt, debesis mainīja toni no ierasti vienmuļi pelēkā uz pilnīgi citādu — bezcerīgi pelēku.

Tiesa, šeit lasāmo redzēja un atstāstīja viena no mūžsenajām māsām Grajām, un tiesa ir arī tas, ka tobrīd nebija pienākusi viņas kārta lietot vienīgo aci, ar kuru māsas savstarpēji dalījās. Tomēr viņa neatlaidās un teica, ka esot visu sajutusi gluži tikpat labi kā tuvojošos armiju. Viņa bija sajutusi tās soļu dipoņu savā vienīgajā zobā. Mirkli pirms tas izkrita.

Armija sekoja bēgošajam cilvēkam pār nokaltušajiem laukiem. Tā augumu sedza mirdzošas bruņas, tomēr brīdī, kad pakāldzīšanās bija galā, viņš bija citu pēc cita guvis tik daudzus ievainojumus, ka plūstošo asiņu sārtums spīlgti izcēlās uz tuksnešainās zemes, kurā atriebes alkst pat augsne.

Iebēdzis dziļi izdegušajā mežā, leģendu mednieks pameta skatu pār plecu, lai redzētu, vai tie tuvojas, un attapās dziļā krātera malā. Viņš izmisīgi pieķērās

pie kāda pārakmeņota zara, bet tas pārlūza ar krakšķi,
kas atbalsojās pār lidzenumiem.

Cilvēks krita.

Ap viņu saplūda armija.

*Caur mežu lida visvisādi radījumi. Divgalvaini
un kazragaini, ar čusku astēm un indes mēlēm, zvī-
ņaini un ādaini, spalvaini un apsvilināti ugunī. Visi
kā viens tie nāca tuvāk un ielenca viņu gaudodami,
rūkdami, riedami, spiegdami — izkliegdami savu
asinskāri tūkstoš dažādās balsīs.*

*Cilvēks pierausās kājās, katrā smagajā elpas vil-
cienā nepārprotami skanēja sāpes. Viņš lēni pagriezās,
lai uzlūkotu tos visus un aptvertu, cik bezcerīgā stā-
voklī nonācis. Pagriežies viņš izdarīja kaut ko ārkār-
tīgi pārsteidzošu.*

Viņš pasmaidīja.

*Šajā mirklī no visiem mirkļiem. Šajā vietā no
visām vietām.*

Uz mirkli tas lika armijai vilcināties un piekļust.

Kas viņam zināms?

*Tie aizgaiņāja savas šaubas un atkal tuvojās no
visām pusēm rāpodami, lizdami, lidodami no zara uz*

zaru, un kļiedza ar zobiem pilnām mutēm, mutēm pilnām galvām un galvām pilniem kakliem.

Drīz šis cilvēks pārvērtīsies vēl vienā kaulu čupiņā uz mirušā meža zemes.

“Stāt!” pieprasīja kāda balss.

Visi radījumi paklausīja un deva ceļu milzim, kurš laužās cauri to rindām.

Tas bija bruņots un kareivīgs fomoriānis. Turēdams ķētnā šķēpu, viņš smagnēji tuvojās cilvēkam, lai iedzītu tam bailes, līdz apstājās iebrucēja priekšā un piespieda šķēpa galu tam pie krūtīm.

“Es komandēju šo armiju lielā un varenā Gantruas vārdā,” fomoriānis teica. “Un tu esi iemaldījies nepareizajā pasaulē.”

Cilvēks lēni uzlūkoja leģendas ap un vīrs sevīs, pieliecās tuvāk varenajam milzim, kurš bija izslējis pār viņu, un ierunājās:

“Patiesībā tieši šeit es vēlējos nokļūt.”

Armija auroja, lēkāja un rēca. Fomoriānis pacēla roku, lai viņus vēlreiz nomierinātu. “Savus nākamos vārdus izvēlies ļoti uzmanīgi, cilvēk! Tie būs tavi pēdējie.”

*Leģendu mednieks izslēja zodu un paziņoja:
"Mani dēvē par Nīlu Melnmēli. Esmu ieradies no
Tumšmutes Drūmā ciema, lai kādu uzmeklētu, bet
viņš nav no šīs pasaules. Un tavā vietā es to šķēpu
nespiestu pārāk stipri."*

*"Vai šādi?" Fomoriānis iespieda šķēpu viņam
krūtīs nedaudz stiprāk, bet pietiekami, lai pārdurtu
Nīla Melnmēles krūšu bruņas un pār tām aizritētu
asins tērcīte.*

*Cilvēks sarāvās. Tad uzdzirksteļoja kā sērkočiņš
mirkli pirms tam, kad tā galā uzšķīlas liesma.*

*"Es taču tevi brīdināju," Nīls nopūtās. Un
eksplodēja.*

PĒC TRĪSDESMIT DIVIEM GADIEM

Fina tēvs bija licis viņam doties uz kabinetu S3 viņu mājā.

Tad viņš bija izgrūdis Finu no Apsēstās puses pa sarūkošo pāreju, caur kuru zēns nonāca savas pasaules drošībā. Fina tētis bija devies uz Apsēsto pusi, lai izglābtu Fina mammu, bet Fins bija turp devies, lai izglābtu viņus abus. Pēdējoreiz, kad Fins redzēja savu tēti, tas soļoja pretī uzbrūkošu leģendu pūlim un cilvēkam, kurš šo uzbrukumu vadīja, — paša Hugo tēvam Nīlam Melnmēlem.

Tā nu, kad pāreja bija aizvērusies, iesprostodama viņa tēvu otrā pusē, Fins bija taisnā ceļā skrējis uz Garo gaiteni un istabu S3. Tajā viņš atrada vienkāršu kastī. Kastē bija ar roku rakstīta zīmīte ar īsu norādi: “Izgaismojiet māju!”

Fins tā arī darīja. Viņš ieslēdza katru lampu un spuldzi, ko spēja atrast, no bibliotēkas līdz guļamistabām un no vannasistabām līdz pieliekamajiem. Viņš aizvietoja visas izdegušās spuldzītes. Iededza gaismu telpās, kur stundām ilgi bija

trenējies. Telpās, kurās pirms tam nekad nebija iegājis. Telpās, kuras pat nebija ievērojis.

Kad viņš bija pabeidzis, māja droši vien bija redzama no Mēness.

“Atrodi karti!” bija piebildis tēvs.

Tā nu Fins meklēja kartes.

Lērumiem karšu. Pēc divām rūpīgos meklējumos pavadītām nedēļām viņš joprojām nebija atradis savu tēvu, toties joprojām atrada iepriekš neredzētas kartes.

Tagad tās bija sakrautas kaudzēs zem Fina senču portretiem gar visa Garā gaitēņa sienu. Vienu no karšu kalniem uzraudzīja pazemīgā, gandrīz kaunpilnā Nīla Melnmēles seja portretā, uz kuru pēc tēva pazušanas Fins tik tikko spēja palūkoties.

Papīra lokšņu klājums sedza arī grīdu apaļajā bibliotēkā ar augstajiem griestiem, tās bija izkaisītas ap ierīci telpas centrā, ko Fina tēvs bija uzbūvējis, lai sakaltētu leģendas, bet Līksmiņa kungs — izmantojis, lai atmodinātu tās uzbrukumam. Un tieši tajā vietā, kur Līksmiņš bija iestrēdzis sarūkošajā pārejā un sašķīdis gaismas dzirkstelēs, atradās kaudze karšu, kuras bija izšķirotas, atzītas par nederīgām, nepiemērotām vai noglabātām tālākai izpētei. Fins sēdēja uz vienas no kaudzes nogāzēm.

Bet viņš nebija viens.

“Pieņem, ka 1956. gada ceļvedi pa Norvēģijas labākajiem pudīņa restorāniem varam neņemt vērā?” viņš jautāja Emijai.

“1886. gada lielā sērga: zudušo leģendu karte,” viņa lasīja, stāvēdama pie daļēji izrakņātajiem plašajiem plauktiem, kas

rindojās gar telpas sienām. “Cik leģendu pazuda? Un kā tās var būt atzīmētas kartē, ja neviens nezina, kur tās palikušas?”

Viņi bija pavadījuši divas nedēļas, studējot karšu grāmatas, atlokāmas kartes, laminētas kartes, divas kartes Braila rakstā un pat puzzle ar Īrijas karti, ar ko Fins bija mēdzis spēlēties bērnībā. Tajā pašā pēcpusdienā viņi bija puzzle salikuši un ļoti nopriecājušies, atklājot, ka trūkst gabaliņa ar Tiperēri grāfistes kontūru.

“Tas *noteikti* kaut ko nozīmē!” bija aizrautīgi iesaukusies Emija, bet tad Fins atcerējās, ka, būdams ļoti maziņš, bija ar Tiperēri aizrijušies un šis gabaliņš drošības labad tika izmests.

Abi ar Emiju turpināja pētīt kartes cerībā, ka pēkšņi kaut kas varētu izlēkt acu priekšā. Tomēr, ņemot vērā, ka visapkārt glabājās izkaltēto leģendu čaulas, kas bija sarāvušās un sastingušās, bet nepavisam ne mirušas, viņi klusībā cerēja, ka nekas nelēks viņiem virsū *burtiskā nozīmē*.

Kopš Fina tēva pazušanas nebija iegaudojusies neviena trauksmes sirēna. Nebija atvērusies neviena pāreja. Nebija ieraudusies neviena leģenda. Tā vietā viņi bija aizņemti ar kartēm, bet problēma slēpās faktā, ka, pat atraduši piemērota paskata karti, abi droši vien nevarēs saprast, pie kā tai vajadzētu viņus aizvest.

Pie ieroča? Pie cilvēka? Pie leģendas ar plaši atvērtu muti un uzasinātiem zobiem? Varbūt tas būs ērts ceļš uz Apsēsto pusi, un viņi palēkdamiem aizcilpos uz turieni, lai atrastu Hugo smaidīgu sēžam kādā istabā.

Spriežot pēc tā, kā viņiem veicies līdz šim, tas šķita diezgan neiespējami.

“Laikam sapratīsim, kad to ieraudzīsim,” acīmredzami jūtot Fina izmisumu, ieminējās Emija. “Esmu droša, ka pienāks brīdis, kad mūsu meklētā karte vienkārši izkritīs no kaut kā tāda kā...” viņa palūkojās uz grāmatu, ko turēja rokās, “*Nogalinātu leģendu mednieku pēdējo cīņu ilustrētais atlants*. Nu labi, tas ir slikts piemērs.”

Fins mehāniski pāršķīra kādas citas grāmatas lapas — *Laimīgā airētāja ceļvedis Zviedrijas dienvidu piekrastes līčos, 1974. gada izdevums (tagad papildināts ar grotām)*.

“Tētis nebūtu man par to teicis, ja domātu, ka nespēsim to atrast,” viņš teica, mēģinādams pārliecināt sevi tikpat ļoti kā Emiju. “Un tētis man teica — viņš zinot, ka es nepadošos. Tāpēc es to nedarīšu. Vienīgi...” no grāmatas viņa rokās uz grīdas izkrita mazs, sarkans blociņš ar cietiem vākiem un apdilušiem stūriem, “...mēs meklējam jau nedēļām ilgi, turklāt kaut ko tādu, ko pat nezinām, vai atpazīsim.”

“Drīz mēs to atradīsim, Fin,” teica Emija.

“Es nesaku, ka neatradīsim,” pacēlis no grīdas piezīmju grāmatiņu, atbildēja Fins. Vāka iekšpusē bija iniciāļi NM. *Nīls Melnmēle*? Vai varētu būt, ka šis blociņš piederējis—?

Pret deniņiem atsitās saburzīta papīra bumbiņa. “Zeme izsauc Finu!” ar līdzjūtīgu smaidu sejā teica Emija.

Fins samirkšķināja acis. “Ā, jā! Es nesaku, ka mēs to neatradīsim, man vienkārši bail, ka meklējam nepareizo lietu nepareizās vietās.”

Tieši tajā mirklī viņš atrada karti.

Mazo Tumšmutes šķērsieliņu apspīdēja zemās vakara saules stari, piespiežot Finu nolaist ķiveres sejsegu pār acīm, lai pasargātu tās no spilgtās gaismas. Iespiedis eksikatora laidi bruņās tērptajā plecā, viņš lavījās gar augstajām sienām, kas abās pusēs norobežoja šauro pievedceļu, un bija gatavs aizsargāties no jebkā, ko varētu atrast. Tad, kad to atradīs. Lai ko arī viņš meklētu.

Viņš virzījās uz priekšu, muguru piespiedis pie sienas, un grabošais bruņutērps skrāpējās pret akmeni. Pūloties palikt neredzams, viņš strauji nogriezās vēl vienā ar saplēs-tiem stikliem un naglām apdarinātu sienu ieskautā šķērsielā, kādas šajā pilsētā nebija retums, jo tā bija būvēta aizsardzībai. Robi un caurumi ķieģeļu sienās atgādināja par iebrukumu, kas bija noticis tikai pirms divām nedēļām, un par haosu un teju katastrofu, ko pilsētai atnesa vairākas mantikoras, mīnotauri un cilvēki, kuri mēģināja leģendas nomedīt.

Viņš žigli lavījās pa ieliņu, kur aiz policijas brīdinājuma lentu nožogojuma stāvēja Līksmiņa kunga veikals kā nomel-nējis atgādinājums par nodevēju, kurš bija atvēris Tumšmutē pāreju, caur kuru bija izgājis gan Fina tēvs, gan māte un caur kuru atgriezies bija tikai viens no viņiem.

Vietā, kur ceļš sazarojās, Fins pabāza galvu ap stūri. No paralēlās šķērsielas parādījās ieroča stobrs, kam sekoja ķivere un virkne pārspīlētu roku žestu.

Taisni izstiepta plauksta. Savilkta dūre. Apļošana.

Samiedzis saulē acis, Fins atvēra sejsegu, lai varētu kārtīgi izpaust savu apmulsumu. “Ko?” viņš mēmi noprasīja.

Stīvs pacēla ķiveres sejsegu un žestus atkārtoja, šoreiz pievienodams kaut kādu pumpējošu kustību ar dūri.

“Apgulties?” nesaprata Fins. “Palēkties?”

Stīvs acīmredzamā aizkaitinājumā grieza zobus. Viņam aiz muguras parādījās vēl viena galva.

Atbīdījusi pakausī ķiveri, no kuras apakšas vēlās biezās, sarkanās cirtas, Finam pamāja Emija. Zēns pamāja pretī.

Meitenes tēvs saudzīgi, bet stingri aizstūma viņu aiz sevis, bet tad, muguru pie sienas piespiedis, sāniski piešļūca pie Fina. Emija sekoja, bet viņai rokās eksikatora nebija. Viņai nebija atļauts to izmantot. Meitenes vienīgais ierocis bija degsme, kas no viņas plūda aumaļām.

Visi trīs notupās pie sienas. Fina bruņutērps neērti spīdās kaklā. Ceļu sargu siksnas griezās apakšstilbos. Kamēr Stīvs runāja, viņš skaļi un neveikli grozījās.

“Vēl četrdesmit metrus iesim uz ziemeļiem pa to ielu,” norādīdams uz priekšu, teica Emijas tēvs, “bet pēc tam divdesmit metrus uz rietumiem. Mūsu mērķis būs tur.”

Fins samiedza acis, lai kaut ko saskatītu. “Bet tas ir uz nepareizo pusi,” viņš teica.

“Nē, tas ir pareizais virziens.”

“Nav gan,” uzstāja Fins, norādot uz šauro aleju viņiem tieši priekšā. “Esmu drošs, ka karte rāda uz šo pusi.”

Uz viņu pusi, pie sevis svilpodams, ar velosipēdu brauca kāds vecs vīrs, bet, ieraugot bruņoto trijotni tupam ar resnājiem, sudrabetajiem eksikatoriem rokās, dziesma aprāvās. Viņš apstājās, neveikli apgrieza velosipēdu, uzrāpās uz tā un, pa ceļam lādēdamies, aizbrauca virzienā, no kura bija nācis.

Viņi noskatījās, kā vecais vīrs aizbrauc, un turpināja plānot. “Tas ir pareizais virziens, Fin. Tā ir vienīgā iespēja.”

“Es pazīstu šīs ielas. Mans tētis lika man tās visas iegaumēt.”

“Paklau, Fin, galvenais te esmu es. Tāda ir pavēle, tāpēc tā arī darīsim, vai tas mums patīk vai nē.”

Stīvam tas ne tikai patika, viņš bija sajūsmā. Tas bija acīmredzami. Kopš Divpadsmitnieka padome bija pavēlējusi viņam palikt Tumšmutē un ieņemt pagaidu Leģendu mednieka vietu, viņš bija praktiski noreibis no varas un vēl vairāk vilies nekā Fins, ka kopš tā brīža nebija atvērusies neviena pāreja.

“Fins patiešām tās pārzina, tēt,” atgrūdotsi sejsegu, lai atsegtu seju, teica Emija. “Tici man!”

“Vai gribi iet atpakaļ uz mašīnu?” pavaicāja Stīvs.

“Nē,” Emija atbildēja.

“Tad ļauj man tikt ar šo galā. Leģendu iebrukuma dēļ mūs šajā pilsētā gandrīz nogalināja. Šī nav nekāda joka lieta.”

“Bet tēt, tu teici, ka es varēšu darīt nedaudz vairāk.”

“Jā, tu vari novērot vairāk.”

“Nu beidz, tēt! Es tikai gribu palīdzēt!”

Stīvs parakņājās bruņutērpa kabatā, izvilka automašīnas atslēgu saišķi un pasniedza tās meitenei.

Emija dziļi nopūtās.

Apmierināts, ka panācis savu, Stīvs iebāza atslēgas atpakaļ kabatā un atkal pievērsa uzmanību Finam, kurš jau bija piecēlies, lai šķērsotu ielu virzienā, kurā, viņaprāt, tiem vajadzēja iet. Stīvs aiz pleca pavilka zēnu atpakaļ zemē un bargi uzlūkoja. Fina bruņutērps nograbēja. Ir grūti izstarot noteiktību, ja pats skani kā vēja zvani.

“Šī ir pareizā iela!” neatlaidās Stīvs un piecēlās, lai dotos uz priekšu. “Tāpēc sekojiet man, un iesim paskatīties, kas ir tās galā.”

Tā bija nepareizā iela.

Tās galā bija strupceļš.

“Visdrīzāk to viņi te uzcēluši pēc tam, kad karte jau bija uzzīmēta,” Stīvs teica kāšēdams, lai neizrādītu, ka ir nokauņējies. Fina un Emijas klusēšana izteica visu. Galu galā Stīvs padevās.

“Nu labi, iesim uz to pusi, par kuru runāja Fins,” viņš noteica, un trijotne devās atpakaļ uz otru ieliņu. “Un cerēsim, ka viņš nebūs kļūdījies.”

Fins juta vaigos strauji sakāpjām dusmas, bet paturēja tās pie sevis.

Viņi gāja caur zobainajām ieliņas aizsargsienu ēnām un gar mājām ar nolupušu krāsu un robainām palodzēm. Viņi

pieliekušies lavījās gar vecām, netīrām sienām, ko izraibināja svaiga mūrējuma laukumi, kas atgādināja plombas zobā.

Galū galā viņi nonāca līdz koka durvīm, kas veda uz iekšpagalmu. Kā jau Tumšmutē ierasts, sienas, kas to apjoza, bija klātas ar saplēstiem stikliem, mazām un lielām naglām, asiem akmeņiem un jebko citu, kas varētu atbaidīt pilsētiņā iebrukušu leģendu. Lietus nogludinātas desmitiem gadu garumā, robainās durvis viegli atvērās, atklādamas pagalmiņu, kas bija līdz pusei pilns ar zilām plastmasas mucām un lielām kastēm.

Fins juta pakrūtē šaubas — tas nepavisam nešķita pareizi.

Pirms viņš paguva ierunāties, Stīvs jau bija pacēlis roku un sācis skaitīt uz pirkstiem. Zēns pielika eksikatoru pie pleca un sekoja Stīvam. Emija stāvēja aiz viņiem un centās izskatīties, cik nu iespējams, draudīgi, bet tad atcerējās, ka jānolaiž ķiveres sejsegs.

Ik pa brīdīm uzvēdot puvuma smakai, viņi spraucās uz priekšu starp kastēm un mucām, līdz sasniedza ēkas sētas durvis.

Stīvs uzlika plaukstu uz durvju roktura.

“Tas nav nopietni,” no pagalma aiz viņiem atskanēja Fina mātes Klāras balss, liekot visiem trim gandrīz izlēkt no bruņutērpiem. Trijotne apgriezās. “Ko, tavuprāt, jūs šeit atradīsiet?” viņa noprasīja.

“Pirms tu mūs pārtrauci, mēs tieši grasījāmies to noskaidrot,” traucējuma patiesi satricināts, atcirta Stīvs.

“Iedod man to karti,” pastiepusi roku, pieprasīja Klāra.

“Runā klusāk!” Stīvs šņāca.

Fins izrāva karti, kas bija aizbāzta aiz Stīva bruņutērpa jostas, un, par spīti vīrieša protestiem, žigli pasniedza to mātei.

Klāra to aplūkoja. “Vai tu patiešām domā, ka tā būtu uzzīmēta uz alus glāzes paliktņa? Vai tev nešķiet, ka tādā gadījumā Hugo *varbūt* būtu licis Finam “meklēt karti, kas uzzīmēta uz alus glāzes paliktņa?”

Viņa pagrozīja to pirkstos. Vienā pusē bija pilnas putota alus glāzes attēls (*Atraitnētājs — atspirdzinošs kā astoņpakavu sleipnira spēriens*). Otrā pusē zīmējums bija noplēsts, un uz mīkstā, baltā kartona ar pildspalvu bija uzzīmēts ielu labirints ar X vienā stūrī.

“Tā bija labākā karte, kādu varējām atrast,” nedaudz nolaidis eksikatoru, teica Stīvs.

“Labāka par iepriekšējo, ko uzskatīji par pareizo, un, pēc kuras vadoties, jūs diendusas laikā iebrukāt Kellijas kundzes bērnodārzā?”

“Atzīme uz tās kartes šķita ticama,” pavērdams ķiveres sejsegu, teica Stīvs.

“Tas bija kafijas traips. Un tagad ducis mazuļu ir aizmirsuši, kā prasīties uz podiņa.”

“Mēs cenšamies pēc labākās sirdsapziņas, mammu,” teica Fins.

“Es zinu, ka tu centies, Fin. Tu ne pie kā neesi vainīgs. Man vienkārši nepatīk, ka tiec akli vadāts pa pilsētu ar bīstamu ieroci rokās.”

“Ai, tas pat nav pielādēts,” norādījis uz Fina eksikatoru, teica Stīvs. Ievērojis puīša satriekto sejas izteiksmi, viņš

piebilda: “Nu beidz, ja tev nāktos to izmantot, tu droši vien vairāk nodarītu pāri pats sev, nevis kādam citam. Bet, domā-dams, ka tas darbojas, tu vismaz nedzisināji muti.”

Durvis viņiem aiz muguras ar blikšķi atvērās.

Fins un Stīvs metās riņķī, un viņu paceltie eksikatori gandrīz noskrāpēja degunu vīram, kurš stāvēja durvīs, aplicis baltu priekšautu un turēdams rokās zilu mucu bez vāka. Viņš pameta rokas gaisā, un muca nokrita, liekot visiem palēkties atpakaļ, kamēr uz betona izgāzās ūdens un kartupeļu šķēles.

Kad vīrietis bija pagriezies un klupdams iemeties atpakaļ ēkā, Klāra pieliecās un pacēla vienu no zaļajām kartupeļu šķēlēm. “Vai tev neienāca prātā, ka, iespējams, Hugo uz glāzes paliktņa uzskicējis karti līdz tuvākajam krodziņam, kurā var pasūtīt ēdienu uz mājām?”

“Bet mūsu failos teikts, ka Hugo nedzer alkoholu,” teica Stīvs.

“Nē, tomēr ēdienu viņš ēd,” viņa stingri noteica. “It sevišķi zivi ar ceptiem kartupeļiem. Viņam garšo zivs ar cep-tiem kartupeļiem.”

Stīvs un Fins sašļuka gandrīz vienlaikus. Stīvs ar cim-doto roku izberzēja acis. Fins nokāra galvu un sagumis atspie-dās pret sienu. Emija grozījās un ar zābaka purngalu bakstīja zemi. Klāra stāvēja starp viņiem, sakrustojusi rokas un atgā-zusi galvu pret oranžajām debesīm.

“Piedod, mammu!” teica Fins.

“Ne jau tev būtu jāatvainojas,” viņa teica. “Pieaugušam šeit vajadzētu būt Stīvam. Goda vārds. Mums jāatrod tas, par ko Hugo runāja, bet šādi vairs nevar turpināties.”

“Vai tev nešķiet, ka es labprātāk būtu jebkur citur, nevis šeit, kur man jātiek galā ar jūsu ķezu?” prasīja Stīvs.

“Nē, nešķiet vis. Pašam savs Drūmais ciems? Te pilnīgi noteikti ir piepildījies tavš mūža sapnis.”

“Es vāksos no šejienes prom pie pirmās izdevības,” paziņoja Stīvs. “Šobrīd es par to vien runāju. To var apstiprināt pat Fins.”

“Es...” vilcinājās Fins.

“Fin, tev nav nekas jāsaka,” teica Klāra.

“Pasaki viņai, Fin!”

“Neklausies viņā, Fin!”

“Es...” stomījās Fins.

“Khm!” atskanēja sveša balss.

Durvīs, kas veda uz ielu, stāvēja jauns vīrietis.

Viņš bija tik tievs un izstīdzējis, ka šķita gandrīz pieliecami, lai ar galvu neaizķertu kādu mākonī, tērpies spīdīgā pelēkā uzvalkā un iestīvinātā rozā kreklā ar cieši apsietu laima zaļu kaklasaiti. Zemē pie viņa kājām bija nolikts portfelis.

Visi palūkojās uz jaunpienācēju, un pēc dažām sekundēm viņš, šķiet, atcerējās, kāpēc te atrodas. “Ā, jā, sveicināti! Mans vārds ir Estravons Ozolam zvērētais, un es esmu Divpadsmitnieka padomes norīkotais Pazudušo mednieku apakškomisijas inspektors. Saskaņā ar 1265. gada Pazušanas akta 41. nodaļas 9. pantu esmu šeit ieradies izvērtēt un sniegt palīdzību Tumšmutes leģendu mednieka Hugo Lieliskā pazušanas lietā.”

Vīrietis pastiepa uz viņu pusi taukainu, brūnu papīra turzu. “Piedodiet manu nepieklājību! Vai kāds vēlas ceptus kartupeļus?”

Citā pilsētas malā vārdā nenosauktas ielas galā, gar kuru rindojās ēkas ar gadu desmitiem neatvērtām durvīm, aiznaglotiem vai nomelnējušiem logiem, atradās Fina māja, kas izskatījās gluži parasta. Tā bija neuzkrītoša ķieģeļu ēka ar zemu akmens žogu, nelielu zālāju un puķudobi, kurā narcīšu stublāji bija sākuši lēni pārvērsties kompostā, jo pirms pāris nedēļām tos bija sabradājušas ļoti nikna mīnotaura kājas.

Lai gan apsēdies dzīvojamā istabā uz dīvāna, viesis slējās pāri Finam un pārējiem, uzvalka žakete nokarājās no viņa kaulainajiem pleciem, bet saliektie ceļi bija augstāk par vidukli.

Fins un Klāra sēdēja vīrietim pretī, un viņus šķīra zems galdiņš, uz kura neskarta un atdzisusi stāvēja Klāras tējas tase. Fins redzēja, ka māte ir sakniebusi lūpas, it kā censtos nepateikt neko pārsteidzīgu.

Viņiem aiz muguras lēni un nedaudz satraukti riņķoja Stīvs. Viņam tēja netika piedāvāta, un viņš bija ieradies ar nokavēšanos, jo bija spiests pārliecināt neatlaidīgo Emiju, ka viņa šajā sarunā nedrīkst piedalīties un ka viņai jāatgriežas mājās.

“Ceļu uz Tumšmuti ir grūti atrast,” teica Estravons Ozolam zvērētais, mērkdams tējā cepumu, bet nepaspēja to noķert,

kad mitrā puse nolūza un iekrita tasītē. Viņš izmakšķerēja to ar pirkstiem un apēda. “Bet man tāds prieks, ka esmu šeit nonācis. Šis ciems ir slavens.”

Viņš ielūkojās rokaspulkstenī, nolaizīja no pirkstiem tēju un cepuma drupatas un pasniedzās pēc portfeļa sev pie kājām, no kura izvilka pierakstu bloknotu un pildspalvu. “Arhivāriem Lihtenšteinas galvenajā mītnē tā varbūt ir tikai lieta numur 4526 defise U, toties man tas ir liels gods.”

Pacēlis galvu, Estravons redzēja, ka par viņa entuziasmu šeit neviens neļūsmo, tāpēc, vilkdams ar pildspalvas galu pa bloknota lappusi, ierunājās drūmākā tonī: “Palūkosim. Palūkosim. Ak jā, šeit! Karte.”

Viņš nogaidīja. Galu galā Klāra atbildēja.

“Karte?” viņa pajautāja.

“Jā,” atbildēja Estravons. “Šķiet, jūs to meklējat. Kā inspektors es strādāju tiešā Divpadsmītnieka padomes uzdevumā, lai pētītu un izmeklētu ar leģendu medniekiem vai viņu ciemiem saistītas lietas. Tāpēc esmu ieradies.” Viņš atkal ielūkojās rokaspulkstenī. Fins ievēroja, ka tam ir diezgan glīti veidoti rādītāji — tie atgādināja dunčus. “Vismaz uz dažām ārkārtīgi vērtīgām stundām.”

Vīrietis paliecās uz priekšu, palūkojās uz logu, it kā tur kāds varētu noklausīties, un tad ierunājās gandrīz sazvērnieciskā tonī: “Daudz ko no šī visa mēs droši vien būtu varējuši izrunāt pa telefonu, tomēr runāt klātienē ir pavisam kas cits. Pēc kā tas oda?”

Fins apstulbis sēdēja klusēdams, līdz aptvēra, ka inspektors runā ar viņu. “Kā, lūdzu?” viņš jautāja.

“Tas mīnotaur, kas ienāca Tumšmutē. Pēc kā tas oda? Varu iztēloties, ka pēc puvuma. Šķiet, vietējam seržantam paveicās izdzīvot veco, labo...” Viņš pacēla pirkstu un norīstīdamies pabakstīja to gaisā. “Liels, briesmīgs nezvērs. Protams, es runāju par mīnotauru, nevis seržantu. Un īsts. Tik ļoti, ļoti īsts...” Izskatījās, ka inspektors uz mirkli ir aizsapņojies. Tikmēr Fins joprojām jutās briesmīgi tādēļ, ka pirms divām nedēļām seržants Doils bija guvis tik smagus ievainojumus, jo bija nācis palīgā viņam un Emijai.

“Mums vajadzīga glābēju komanda,” iejaucās Stīvs.

“Tāpēc esmu ieradies,” teica Estravons.

“Jūs esat glābēju komanda?” noprasija Klāra.

“Nē.” Inspektoram paspruka smieklī, bet tad viņš kļuva nopietnāks. “Tomēr man būs liela teikšana tajā, kas notiks turpmāk. Un es domāju, ka šo lietu varam kustināt diezgan pozitīva atrisinājuma virzienā.” Viņš apklusā. “Vai tu jau zini par sešiem simtiem skorpionu?” pagriezies pret Finu, viņš piebilda.

“Skorpioniem?” pārjautāja Fins.

“Tavā Gatavības ceremonijā. Piedod, man nevajadzētu iepriekš atklāt nevienu pārsteigumu. Tagad tikai cerēsim,

ka tā notiks. Iespēja pēc tik daudzu gadu pārtraukuma kļūt par pirmo jauno, īsto un aktīvo leģendu mednieku. Ne tādu parastu pusmednieku kā mēs pārējie. Un tagad šāda ķibe. Cik žēl! Es jau biju piemeklējis sev svētku uzvalku.”

Acīmredzami cerēdams uz komplimentu, inspektors ar pirkstu norādīja uz savu žaketi. Atzinību nesaņēmis, viņš izskatījās nedaudz vīlies.

“Jūs grasījāties teikt kaut ko par karti,” mudināja Klāra.

“Ā, jā!” Viņš atkal ar pildspalvu izsekoja sarakstam bloknotā. “Apsēstā puse. Ziņojumā šī lieta nebija gluži skaidra.”

“Es visu uzrakstīju,” teica Stīvs.

“Nudien, un tavs ziņojums bija ļoti detalizēts, paldies, Stīv! Tātad jūs visi bijāt Apsēstajā pusē...” Viņš atkal aizsapņojās. “Nespēju noticēt, ka man sniegta iespēja izrunāt šos vārdus. Tik maz cilvēku tur pabijuši, par atgriešanos nemaz nerunāsim. Prātā nāk tikai daži, un Konrāda Vienkāja vārds izsaka visu par stāvokli, kādā viņš atgriezās. Protams, saskaņā ar pareģojumu tu, Fin, tur kaut kad atgriezīsies! Bet tagad pie šīs domas nekavēsimies.”

Finu sagrāba nelabums, un viņš nevarēja saprast, vai tas ir fizisks vai garīgs. “Jūs par to zināt?”

“Protams, es par to zinu. Par to zina visi. Katrā ziņā visi pie mums, Divpadsmītnieka padomē. Vai tad uzaugot tu par to nebiji dzirdējis?”

Estravons ievēroja mulsumu Fina sejā un neapmierinātību, kas parādījās viņa mātes vaibstos. Viņš uzminēja, ko tas nozīmē. “Tu patiešām nezinaji?” viņš brīnījās.

“Uzzināju tikai nesen,” teica Fins.

“Leģendas mostas. Puika kritīs,” citēja Estravons. “No tumšās mutes nāks pēdējā leģendu mednieka pēdējais dēls.”

“Mums nav nekādas vajadzības—” iejaucās Klāra.

“Viņš izbeigs karu un pavērs eju uz Apsolīto pasauli. Viņa nāve Apsēstajā pusē būs vispārākā pār jebkuru citu.”

— dzirdēt to vēlreiz,” viņa pabeidza aizkaitinājumā piesārtušiem vaigiem.

“Tās jau tāpat ir blēņas,” atkal pievērsies savam bloknotam, paziņoja Estravons. “Muļķības. Tas var nozīmēt jebko. Es par to neuztrauktos. Mēs neuztraucamies. Nepavisam.”

“Vai tiešām?” pārsteigts jautāja Fins.

“Nu, vairāk vai mazāk. Ne pārāk. Tikai dažreiz.” Estravons pieklusa, un dažās smagajās klusuma sekundēs Finam šķita, ka viņš dzird gaisā lidojam putekļus.

Beigās Estravons paziņoja: “Lai nu kā, pievērsīsimies galvenajai problēmai. Kā tavs tēvs palika iesprostots Apsēstajā pusē? Ziņojumā teikts, ka pēdējais viņu redzēji tu, Fin, un ka tu biji kopā ar viņu, bet Stīvs un tava māte izgāja caur pāreju pirms jums. Tomēr iesprostots palika tikai tavs tēvs. Kā tas nākas?”

“Viņš izgrūda mani cauri.”

“Viņš izgrūda tevi cauri?” Estravons kaut ko pierakstīja.

“Un pāreja aizvērās. Pēkšņi. Man aiz muguras.”

“Aizvērās. Pēkšņi. Tev aiz muguras.” Estravons koncentrējās uz bloknotu un pierakstīja katru vārdu. “Tomēr viņš pateica tev par karti?”

“Jā,” Fins atbildēja, cik nu iespējams, mierīgi, lai gan sirds bija pilna ar vainas apziņu. “Viņš man to uzsauc.”

“To visu mēs jau vienreiz izrunājām,” teica Klāra. “Vai tagad vienkārši varam saņemt palīdzību?”

“Ļauj man vēlreiz precizēt, Fin,” nolīcis pildspalvu uz bloknotu un koncentrēdamies uz Finu, teica Estravons. “Pārēja vērās ciet, un jūsu virzienā skrēja leģendu pūlis, tāpēc tavs tēvs izgrūda tevi cauri un kaut ko sauca, kamēr tu kriti. Un tad pārēja aizvērās. Līdz ar to viņš vienkārši iestrēga, Fin! Iespros-tots tur. Un vienīgais iemesls ir tas, ka viņš nepaspēja?” Fins juta pieri nosvīstam. “Jā,” zēns atbildēja; mēle šķita sausa kā smilšpapīrs. “Nepaspēja. Laikam gan.”

Inspektors vērgi viņā lūkojās, kā Finam šķita, gandrīz veselu mūžību, bet varbūt tie bija tikai pāris mirkli. Tad vīrietis pēkšņi pasmaidīja. “Tādā gadījumā viss ir kārtībā.”

Viņš noklikšķināja pildspalvu un iebāza bloknotu atpakaļ portfeli. Finu pārņēma atvieglojums. Pirms mirkļa viņš bija gribējis izlēkt pa logu un laisties lapās. Tagad vajadzēja cīnīties ar vēlmi no prieka palēkties gaisā. Viņš gribēja pajautāt, vai tas ir viss un vai viņi patiešām tam visam tic, tomēr pamanījās aizgaiņāt šo domu, pirms bija to izrunājis skaļi.

Estravons atkal ieskatījās savā rokaspušķstenī. “Nespēju noticēt, ka jābrauc prom jau tik drīz pēc nokļūšanas šeit. Tomēr nevēlos apgrūtināt jūs jūsu namā.” Viņš palūkojās uz Stīvu. “Tāpēc labāk pārnakšņošu pie jums.”

Stīvs pārsteigumā pavēra muti.

“Bet kā tad ar karti?” jautāja Fins.

“Ak jā, tā karte,” atcerējās Estravons.

“Vai varat mums palīdzēt to atrast?”

“Nu, baidos, ka lieta ir tāda,” ierunājās inspektors. “Ka nekādas kartes nav.”

“Nav? Protams, ka ir!” uzstāja Klāra. “Hugo tā teica!”

“Baidos, ka viņš būs kļūdījies, Klāra. Vai varu saukt jūs par Klāru?” Viņš negaidīja atbildi. “Jebkādas kartes eksistence, Klāra, tika sīki un smalki izpētīta pēc Nīla Melnmēles nāves, bet nevienam īsti nepatīk par to visu runāt. Lai nu kā, diezgan atklāti varu teikt vienīgi to, ka nekādas kartes nav. Nekad nav bijis. Tā tika meklēta. Un netika atrasta.”

Šī informācija nolaidās pār kluso istabu.

“Un tas ir viss?” jautāja Stīvs.

“Nepavisam,” inspektors teica, pēkšņi pielēkdams kājās, tā pamudinādams Finu un Klāru darīt tāpat. “Es došu ziņu Divpadsmitniekam un izvirzīšu priekšlikumu. Esmu pārliecināts, ka pēc tam šī lieta virzīsies uz priekšu.”

Viņš kā steigdamies vēlreiz uzmeta aci rokaspulkstenim un, ieraudzījis, ka Fins uz to skatās, noņēma to no rokas un pašūpoja zēna priekšā. “Lūdzu! Ņem to!”

“Es nevaru,” Fins pieklājīgi atbildēja.

Inspektors neatlaidās. “Zināt, ka to kāds nēsā šeit Tumšmutē, man būtu liels gods.”

Fins palūkojās uz māti, kura iedrošinoši palocīja galvu ar tādu sejas izteiksmi, kas liecināja: viņa grib, lai šis vīrietis pēc iespējas ātrāk pamestu viņas māju. Tā nu Fins paņēma pulksteni un aplika to ap roku. “Paldies!” viņš teica.